

تکنولوژی آموزشی در تربیت بدنی

محمدعلی یثربی

در نگرش جدید آموزش تربیت بدنی، شناخت ویژگیهای فراگیر، تحقیق و بررسی مسایل آموزشی تربیت بدنی، کشف راه حلهای تازه، توسعه امکانات آموزش فردی و چگونگی فعال کردن او از اهمیت خاصی برخوردار است.

در این جریان جدید فکری، برخی نوآوریهای آموزشی که مورد توجه قرار گرفته، عبارتند از:

۱- اجتناب از روش آموزش مستقیم به وسیله معلم و گرایش به روش یادگیری، به وسیله خود دانش

آموز، به عنوان بازده کلیدی آموزش

۲- دوری از روش آموزش یکنواخت و گرایش به سوی آموزش فعال.

در آموزش جدید، پیدا کردن راههای جدید و پویا در برابر روشهای آموزشی و یکنواخت سنتی، ضروری است. راههایی که تاکنون در این زمینه پیشنهاد شده و مورد تایید قرار گرفته، عبارتند از:

-تشکیل گروههای کوچک آموزشی، با توجه به تواناییهای مختلف فراگیران.

-آموزش از طریق هم تیمی ها.

-درگیر کردن فراگیران با مسایلی که خود باید مطالعه کنند.

-فراهم کردن فرصتها و برنامه های خارج از آموزش مدرسه ای.

- بهره گیری از امکانات جامعه به عنوان مرکز منابع و کانون فعالیت های مناسب برای یادگیری.

۳- دوری از نگرشی که فراگیر را جزیی از گروه فراگیران تلقی می کند و گرایش به سوی نگرشی که

در آن هر فراگیر، یک فرد و «شخصیت مستقل با همه تواناییها و ضعف ها»ست و فراهم کردن

امکانات «یاد گیری مستقل و فردی».

۴- دوری از آموزش دسته جمعی به روش سمعی و بصری و گرایش به سوی تهیه و تولید مواد

آموزشی برای مطالعه و یادگیری مستقل.

آنچه فراگیر باید الزامی است تا انجام دهد، این است که بداند چه چیزی را باید یاد بگیرد. در این حالت او

با آگاهی و تمایلات خود با استفاده از انواع منابع و مواد آموزشی موجود، به قصد یادگیری فعالیت خواهد

کرد. لزوم تهیه انواع مواد آموزشی به این سبب است که این وسایل به دو طریق به دانش آموزان در فعالیت های یادگیری کمک خواهد کرد:

الف - چون روشهای یادگیری مختلف است، فراگیر به سراغ وسیله ای می رود که براساس روش یادگیری مورد علاقه او تهیه شده است.

ب - وسایل و منابع آموزشی معین، برای مطالب و موضوعهای خاصی مناسب است. برخی از این وسایل به منظور تسهیل تدریس و برخی برای آموزش فردی فراگیران تهیه شده است.

۵- گرایش به تضمین بیشتر یادگیری، به ویژه هنگامی که آموزش براساس روش «آموزش برنامه ای» جریان دارد.

در سیستم سنتی و مرسوم، در زمینه تغییر چهارچوب آموزشی، روشهای برنامه ریزی درسی و تنظیم طرح درس، کارایی چندانی ندارد و نتایج آن بسیار محدود است. از این رو، به منظور تسهیل یادگیری، تنظیم یک برنامه آموزشی جامع و کلی و هماهنگ، به گونه ای که تمام اجزاء و عوامل آموزشی، مرتبط با هم طراحی شوند، بسیار ضروری است.

نگرش کلی و سیستماتیک به برنامه ریزی درسی و فعالیت های آموزشی از ویژگیهای سیستم جدید آموزشی است (روش تکنولوژی آموزشی)؛ در این سیستم، نتایج فرایند تدریس - یادگیری براساس هدفهای آموزشی مشخص و صریح که از پیش تهیه و تدوین شده، مورد ارزشیابی قرار می گیرد و دانش آموزان زمانی در امر یادگیری موفق است که فعالیت های آموزشی را منظم و مرحله به مرحله انجام دهد و عملاً به هدفهای تعیین شده نایل گردد.

امروزه، اغلب کشورها برای مبارزه با مشکلات آموزشی و تربیت معلمان ماهر، از تکنولوژی آموزشی بیشترین استفاده را می برند (یغما، ۱۳۸۴).